

— Ф-р-р-ръ! Тупна пѣтлето до главата на болното дете. То отвори очи — и изеднажъ цѣло свѣтна отъ радостъ.

— Моето пѣтленце! Моето пѣтленце! — прошепна то и прострѣ ръце да го пипне. Хемъ сжщото! Сжщото — дете днесъ го гледахъ, и нѣмахъ пари да си го купя!

Малкото пѣтле примираше отъ щастие. Най-после и то можѣ да зарадва нѣкого. Но детето не смѣеше да го хване — отъ страхъ да го не счупи, не смѣеше да го доближи до устата си — отъ страхъ да не загуби богатството си. А страничкитѣ му побѣляваха отъ треската. Устнитѣ му се напукваха, ненаквасени. Пѣтлето разбра, че детето не ще посмѣе да го досегне и да разкваси уста съ неговата приятно-кисела сладостъ. Малкото му щастливо сърдце изеднажъ се изпълни съ такава обичъ къмъ чирачето, че не можѣ да издържи повече. Чу се малъкъ трѣсъкъ — и грозното захарно пѣтле стана на нѣколко парчета. А детето вече бълнуваше, унесено отъ треската и отъ радостъ. Безъ да се помни, то смучеше кжчетата отъ счупеното захарно пѣтле. И на заранѣта, бузичкитѣ му бѣха бодри и заруменѣли отъ кръвѣта на червеното смѣшно пѣтле.

— Спишъ ли? . . . Спишъ ли? . . . Спишъ ли? . . . подсмихна се щурчето.

— Слушай! — разтри сънено очи Ванката. — Май не ми се вѣрва мене това . . . за пѣтлето.

— Тѣй ли? . . . — засмѣ се щурчето. — Кри-кри, кри-кри, спи-спи . . . Щомъ има щурчета да разправятъ — защо да нѣма и такива пѣтлета? . . . Кри-кри, кри-кри, кри-кри . . .

К. Константиновъ

